

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1816

гр. София, 06.03.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в закрито заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

като разгледа дело номер **11259** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.39, ал.2 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по искова молба, подадена от адв. Ю., като пълномощник на Б. И. Б.. Ищецът моли съда да осъди Националната агенция за приходите (НАП), представлявана от изпълнителния директор, да му заплати обезщетение в размер на 1000 (хиляда) лева за неимуществени вреди, претърпени в резултат на неизпълнение в достатъчна степен от страна на ответника на задължението по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR), заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019г. до окончателното изплащане на вземанията. Като правно основание на исковата претенция са посочени чл.39, ал.2 ЗЗЛД и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Съдът, след като се запозна с изложените в исковата молба доводи и приложените писмени доказателства, счита искът за **ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМ** за разглеждане по същество от настоящия съд по следните съображения:

Твърди се причиняване на неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на НАП при неправилно съхранение и обработване на личните данни на ищеца. В случая действията на НАП спрямо ищеца не са по конкретно административно правоотношение – съответно не са при или по повод на изпълнителна дейност на Агенцията спрямо ищеца, а са в рамките на общото задължение на НАП като администратор на лични данни да обработва всички лични данни, които съхранява, в съответствие с нормативните изисквания за защитата им.

Производството е по чл.39, ал.2 ЗЗЛД, а не по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), тъй като разпоредбата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ изключва приложимостта на общия ред за обезщетяване на физическите и юридическите лица

от незаконосъобразни актове, действия и/или бездействие на администрацията при наличието на специален ред, какъвто се явява този по чл.39, ал.2 ЗЗЛД.

Според приложимата разпоредба на чл.39, ал.1 ЗЗЛД, при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 или по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В ал.2 на чл.39 ЗЗЛД е предвидено, че в производството по ал.1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни.

Систематичният анализ на разпоредбата на чл.39 ЗЗЛД води до извод, че установяването на факта на нарушението е положителна процесуална предпоставка за надлежното упражняване на правото на иск за обезщетение за вреди. Тази положителната предпоставка може да бъде реализирана по два начина – или нарушението да бъде установено с влязъл в сила административен акт от компетентния административен орган КЗЛД, или да бъде установено с акт на съда.

В случая, видно от обстоятелствената част и петитума на исковата молба, се претендира единствено обезщетение за причинени неимуществени вреди, а не се оспорва като незаконосъобразно действието на ответника, изразяващо се в предоставяне на неправомерен достъп и разпространение на личните данни. Навсякъде в исковата молба се цитират медийни публикации, но не се иска установяване на релевантните факти от значение за преценката на съда налице ли е нарушаване на индивидуалните права на ищеца. Не се иска изрично отмяна на действието или бездействието на администратора по предоставяне на личните данни на ищеца. Производството по чл.39, ал.2 ЗЗЛД е специално, като искането за обезщетение е допустимо само ако е предявено с жалба срещу действия или актове на администратора на лични данни.

В този смисъл е константната практика на Върховния административен съд (ВАС), установена в Решение №2715/25.02.2014г. по адм. дело №9786/2013г., Определение №1581/02.02.2011г. по адм. дело №1000/2011г., Определение №16266/27.12.2018г. по адм. дело №14933/2018г., и др.

С разпоредбата на чл.39, ал.4 ЗЗЛД законодателят е дал приоритет на установяване на нарушението по административен ред - субектът на данни не може да сезира съда, когато има висящо производство пред комисията за същото нарушение или нейно решение относно същото нарушение е обжалвано и няма влязъл в сила съдебен акт. В случая изрично се установи, че във връзка са нарушението е издаден административен акт от орган със специална компетентност, който не е влязъл в сила поради оспорването му пред съда.

Предвид обстоятелството, че липсва сезиране на съда по реда на чл.39, ал.1 ЗЗЛД, както и предвид забраната по чл.39, ал.4, предл. първо от ЗЗЛД, предявеният иск е недопустим.

Така мотивиран и на основание чл.130 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложим на основание чл.144 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, Второ отделение, 35^{-ти} състав,

ОПРЕДЕЛИ

ВРЪЩА исковата молба на Б. И. Б. срещу Националната агенция за приходи за

обезщетение в размер на 1000 лева за претърпени неимуществени вреди в резултат на неизпълнение от страна на НАП в достатъчна степен на задължението ѝ по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни и чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR).

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело №11259/2019г.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ